

Womhaj Bóh!

Czytło 28.
15. julija

Łětnik 4.
1894.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƙo łóždu ƙobotu w Smolerjez knihciziscežetni w Budyschinje a ƙu tam dostacž sa sčtwórtlětnu pšchedpłatu 40 np.

8. njedzela po ƙwj. Trojizn.

Mat. 7, 15—23. Pšched sjebanjom falschnych profetow warnuje tón luby sbóžnik w ƙwjatym sczenju. Mny ƙmy swuczeni, pšchi tych ƙamych na druhich cžlowjetow myšlicž. Smny hižo ras wopomnili, so móžemy ƙami tajzž falschni profetojo sa naš bycž? So ƙo ƙami sjebamy, wudawajo, so mamy płody a nimamy žanych? Na jich płodach dyrbicze jich pšnacž, praji tón Anjes. Na płodach teho Ducha dyrbi ƙo pšnacž, hacž ƙmy wěrní wuczobnizy teho Anjesa abo jeno falschni profetojo, kiž ƙo ƙami sjebaja. Tole sjebanje je jara cženke, ƙedži žakošnje twjerdže a wošnje łónž se strachom. To drje Anjes Jesuř njesakasa, so woni jeho Anjesa mjenuja. Tónle Anjes njeje nihdy žaneho cžlowjeka, tež niz Pilatuřa knjesa mjenowak. Wón sakasa, drugeho cžlowjeka w nastupanju sbóžnosče miřtra abo knjesa mjenowacž a žada to sa ƙebje w majestetiskej pokornosčzi. Hdžž jeno w njeħanbiciznym, njewužitnym wužiwanju abo pšchi łharty hracžu „Jesuřo“ wolařch, Jesuřa njemóžeich woprawdže Anjesa a twojeho Anjesa a Anjesa njejesteho kraleřtwa mjenowacž — a to njemóže nihton łħiba pšches ƙwjateho Ducha — dħa ƙluschesch ł tym, kiž Jesuřa njepšnaja, kotrychž wón po tajkim tež njemóže pšnacž sa tych ƙwojich, kotrychž dyrbi wón ł lěwizy stajicž a do wěcžneho wohnja cžibnyčž, kaž je wón to po piřmje prjedy pšhipowjedak. Jow njeřteji: Budža wřhitzy, kiž ke mni praja: Anježe, Anježe, niz do Božeho kraleřtwa pšħiněč. Jow njeřteji. Budže jich wjele niz ke mni prajicž: Anježe, Anježe, a tola do Božeho kraleřtwa pšħiněč. Jow řteji jeno: Je tych, kiž ke mni praja:

Anježe, Anježe — a tola njebudža sbóžni — a tych je jara wjele. Tajzž ƙo wřchať ƙami sjebaja a tole ƙamo-sjebanje je jara cženke.

Woni ƙo na to spušcžeja, so woni Āħryřtuřa řertom wuřnaja, woni ƙo spušcžeja na to, so ƙu ƙo ł Božej ƙluzbje, ł spowjedži džerželi, so ƙu jako předarjo łřhesčizianizy předomali, łřhesčizianřte łnihi piřali, sa wřchelate łřhesčizianřte řtutki, wořebje sa rořřħerjenje ewangeliya bjes pšhanami ƙo řturali — a ƙo ƙami sjebaju. Wřcho to móže jedyn cžinicž, kotremuž tola pobrachuje na jnym, řchtož je nuřne, mjenuizy, wolu cžinicž njejesteho Wótza. A wřhitke ƙamowuřwolene řtutki a wřcha ƙamowuřwolena Boža ƙluzba a wřhitke ƙamowuřwolene wopory, pšchi kotrychž pobrachuje pořkluřchnosčž, ponižnosčž, ƙamosapřewanje, wopor ƙamřneje wole, pšchi kotrychž cžlowjeť njedawa ƙwojemu Bohu ƙwoju wutrobu, nječizinja sbóžneho. Āajke cženke sjebanje ƙamřneje wutroby!

A łak wone twjerdže ředži!

Tajki łřhesčizian wumřje řnano ř wuřnacžom, ř cžětom a ř řwju Āħryřtuřowej na Ĥubomaj. Wřħitłon řwět łħwali jeho sbóžneho a jeho duřcha njeje w měřje Božim, njeje tam, Ĥdžež je Āħryřtuř a jeho wěcžna sbóžnosčž. Wón pšħiněče do towarřtwa bohateho muřa a jeho pijeć bratrow, ale tež tam njewobrocži ƙo wón wot ƙwojeho ƙluda. Tež bohatty muř wřchať řwadži ƙo Ĥiřcže ř wótzom Ābraħamom a wě jo lěpje hacž tón. Wboħi ƙamosjebať ma Ĥelu sa něħajki wohen wucžiscženja a nadžija ƙo dobreho łónza. Āžař minje ƙo, pořledni džen pšħiněče, njejeřa a řemja łřcžeja kaž wóřk, trubele łłincža, rowy řža, morwi

tež pschi khorozozu wobibožazy khumšcht dżakowanja nawuknje, dale żórto wscheje radošće, sдобny khumšcht samosaprecza. A pośleńšche kamo tehdy, haj wošebje tehdy, hdyž je khoru njeđakowny. — Teho dla je moja myšl, so dyrbyja so džeczi sahe t temu dżeržeczi, swojich khornych towaršchow wopytowacz a swješeleczi, hdyž runje na natyżaze khoroscze khore njejsu.

(Pofraczowanje.)

Wjerbowe mizki.

Wjerbowe mizki sašo kschczjajachu, kaž tehdom, hdyž Lenka přeni krócž Korlu Wuczińka wohlada. Wón by na hušlach hrał, a hdy by wona w nozy posdže domoj schła, by Korla stajnje pschi nej był; wón wóczo sa druge holzy měł njeby a lišczjo by jej prajil, so žana druga njeje kaž wona. A Lenka by jemu wěrika a mizki, kiž by jej wot wjerby wotřesał, by šebi do hornczka stajila a wschědnje wodu pschiliwala, přjedy hacž by do džela schła. A temu by pschezo khwile namakala, hdy by tež tak nusne bylo, so khwile měla njeby w bibliji czitacz, kotruž běšche jej macž dala. A wona běšche jej tola šlubika: „Sa budu w bibliji czitacz, maczi, kóžde ranje — žyle wěcže!“

Mizki bychu hišczje w Lenzynym hornczku težaše, hdy bychu kaž hole pruty byle, a hdyž dołho hižo rjenšche róže w šahrodzy psched khěžu kczjajachu. Burowka, pola kotrejež šlužesche, so šmėjesche, jako junkrócž do Lenzyneje komorki pschińdže. Wona běšche tež junkrócž mloda byla a wjedzešche, šcho to rekašche, ale jejny bur běšche wschat hinaschi był hacž Korla i hušlemi.

„Čižni njerjad přjecž, Lenka!“ wona khutnje praji, „a nje-pomyšl šebi wjazn na teho człowjeka; tebje je škoda ja tajteho lohkeho człowjeka, kiž po šwěcže wokoło czaha a nicžo nima.“

Lenka njeposluchasche, ale wona wscho staroscziwje do kichiny škhowa a jako Korla sašo pschińdže, běšche nasyma a žolte lišczje pomaku se šchomow padašche.

„Měł šu bórny reje na domkhowantu, a potom dyrbi našč kwapš bycz!“ praji Korla.

Macž njeběšche wo teho pschichodneho šyna rodžika, kiž nicžo nješesche, khiba šwoje hušle a rjane wobliczo a jako běšche wěrowanški dženi pschischot, běchu macžerne šylsy do Lenzynoweho nje-wjeszczinskeho wěnzka kapake. Wona běšche šłaba žona, Lenka pať mješesche twjerdu hłowu a horzu wutrobu.

„Bóh budž i tobu! Bóh budž i tobu!“ běšche macžerne šłowo pschi dželenju bylo. Duž běšche tež Lenka czežko sdychnyła. Korla pať běšche i klobukom kowajo wołať: „Wožemje, maczi, Wožemje!“

Jako Lenka dženska tať na šawzy šedžešche, dyrbesche šebi na to wschitko pomyšlicž. „Wjerbowe mizki“, wschitkim nimoškodžozym pschimoła, ale woni na nju nješedžbujo nimo khwatachu. Dženska jej hišczje nicšto nicžo wotkupil njebě, a tola žanych pienjes wjazn domach njebě.

„Wjerbowe mizki!“ Ach to tať šrudnje klinczesche. Maša Šanka, kiž pschi nej šedžešche, tola dženska tať jara kaschłowasche a pschezo žalosčesche: „Mi je šyna, maczi, ach, mi je šyna. Wona to džecžo twjerdže t wutrobje křoczesche — jej džě njeběšche nicžo hacž to džeczatko wostało. Korla běšche wot njeje přjecž — nětko hižo dvě lěcže.

* * *

„Wjerbowe mizki!“ sawoła Lenka. Ach, wón šebi šnano wjazn na tamne wjerbowe mizki nje-myšlesche, kiž běšche něhdny Lenzy šczjipať. Wczera halle, jako běšche Lenka šwoju njeđelšku šuknju donješla, so bychu jej něšcho kroschlow na nju pozcžili, běšche je i šchinje won šmjetała. Šej běšche czežko wokoło wutroby.

„Maczi, pójče dom!“ šchepťasche džecžo, „ja chzu špacž — a jěcž chzu — maczi pójče dom!“

„Wjerbowe mizki!“ wołašche Lenka a šłuboke bolenje ležesche w tym šynku, so knjeni, kotraž nimo džěšche, wotomil pošluchasche; wona po šdacžu móščen pyťasche, ale potom šo dopomni, so ma jara nusne a dale khwatasche. Wona šo drje šaczěwjeni; i jejneju pscheczelnju woczow běšche šobuželniwosč póšnacž a wona šo hišczje junkrócž sa khudej žonu a khorym džěcžom wohlada.

„Maczi“, praji Šanka, „czeho dla nicšto nješupuje? Čžeho dla dyrbimoj jowle šedžecž a šynu mrěcz a nimamoj, šchož trjebamoj? Čžeho dla hrajťacz nješozu, kaž te maše džeczi tam?“

Čžeho dla na dobo Lenje jeje džeczatstwo psched woczomaj štejesche, kať běšche šo domach měla? — Čžople khachle, šo kurjazze bėrny atd. Macž by hornž i mlókom i hródže pschinješla a wona by šebi i malej křiczku czerpala. Macž by šo pódla šmjala a jej hušku dala.

„Wjerbowe mizki!“ sawoła Lenka. Woczi běšchtej jej mokrej. Delfach w kichini ležachu šwjate knihe, wěrowanška biblija. Korla to czerpil njeběšche, so by w nej czitala a wona šama po prawym žadanje měla njebě; wona běšche knihu do papjery sawalika, dofelž běšche tať rjenje šwjajana — ale nětko dyrbesche šebi na nju myšlicž a „Šchož pod pschifrcžom teho najwyschšcheho šedži a pod křódkom teho najmóžnišcheho pschebyma“ — jej na dobo psches wutrobu klinczesche. Ně, ně! wona běšche czešnyla i jeho pschifrcža — tehdom, wot teho dnja, hdyž hušle šabšyscha a na rejmanskej šubi Korlu Wuczińka wohlada.

„Šcho mašy křičiž pľacz?“ Lenka šo naštroži. Žónška w žarowanškej drascze psched nej štejesche. —

„Wólsta nowych, luba knjeni!“

Wjelczo šebi knjeni móščen wuczeže, ale jejnej woczi na džěcžu wotpoczowaschtej. „To džecžo šo mi khore šda“, praji wona. Šanka wócžka woczini.

„Ja chzu domoj“, praji wona.

„Tať mój Šant tež praji“, knjeni dale powjedasche, kaž by šama šebi powjedala, „ale wón myšlesche šebi na druhu domišnu tam horkach, hdžez šu jandželjo. Šnajesč ty ju tež, moje džecžo?“ Šanka i hłowu šchabšesche: „Njesnaju!“

„Šlaj, wo nej dyrbi tebi twoja macž powjedacz, a ty dyrbišch teho šbóžnika prošycž, so tebi rjany wóžny kraj namafacz da.“

Knjeni běšche woteshła a Lejna mješesche dvě hriwnje w ruzy.

„Šcho je to maczi, šcho knjeni praji?“

„Pój domoj, Šanka, pój, moje džecžo, ja chzu tebi prajicž, hdyž šmój domoj, ja chzu špyťacz, hacž móžu hišczje wschitko tať powjedacz, kaž — šym to jako džecžo šlyšchala“, a Lenka džecžo ja ruku wša. Wjelczo šupaschtej psches hašy.

„Šchož pod pschifrcžom teho najwyschšcheho šedži a pod křódkom teho wschehomóžneho pschebyma“. — D, ty štary šynko se šbóžneho czaha! Pľacz jeno, ty wboha, wopuszczena a šabšudžena Lejna!

Pschi woknje maleje komorki pod tšechu šedžesche Šanka a hladašche na hašu wot deschczika macžanu. Wona běšche prošyla: „Maczi, wšmi mje šobu!“ ale macž běšche i hłowu šchabšla. „Wonsach je šymne a mokre a ty šy khora.“

„Haj, khora běšche Šanka, ale runje, dofelž dyrbesche tať kaschłowacz a dofelž ju na wutrobje tať bolešche, njechasche šama bycz. Jako běšche macž přjecž schła, běšche šapoczala pľacz a macž běšche šo hišczje junkrócž sawróczika a ju wokošchala.

„Njepľacz, Šanka, luba, ja sašo pschińdu, kaž křěťšje šamóžu, a Bóh je pola tebje, a twój šbóžnik ma cje lubo!“

Lejna šo šama šwojich šłowow naštroži, wone běchu jej se rta pschischke, so njejedzešche kať. Hdyž běšche se šwojim džěcžom wjecžor přjedy přeni krócž wo knjeju Šesuzu powjedala a i nim šo modlika, dyrbesche šebi pschezo na macž myšlicž a kaž běšche jej ta junkrócž ruzy na hłowu položila a prajila: „Šesuš ma tebje lubo, Lenka!“ Lejna šebi dołho rošmyšlila njebě, hacž mješesche ju Šesuš lubo abo niž. Šej běšche khwilu jenož wazne bylo, so ju Korla Wuczińk ljubawasche, a potom běšche šebi jenož rošpominala a šo rudžika, kať je tola žalosčnje, hdyž muž žonu a džecžo wopuszczzi a i hušlemi psches šwět czehnje a šo nje-prascha, hacž žona a džecžo hłodu wumrjetej. Pschi tym bu jej wutroba pschezo šrudnišcha a šynšnišcha.

„Šesuš ma cje lubo, Lenka!“ — Sašo jej me wuschomaj klinczesche, ale macž běšche džě wumrjeta, a šbože běšche morwe a wona Lejna Wuczińkowa běšche žona, kotraž běšche šwojeho Boha wopuszczzika! — Deschczil šo bóle lijesche.

„Knježe, Šesu, měj tola moje džecžo lubo! — Ach Wožo, prošycž šym drje žyle šabyla — ale moje džecžo je khore a šame, a wone pľakasche, jako dyrbjach wotencž, — ach hdy by Šanka wjedžala, so šy ty pola njeje — a — mašch ju lubo! Šamjen!“

Jako Lejna i wjecžora domoj džěšche, běšche mokra, špróžna a hłodna. Wona běšche mašo róžow rošpschedała, ale wona móžesche tola něšcho khoseja šobu pschinjesč. Čžim bliže t šwojemu bydlenju pschińdže, čžim bóle khwatasche. Jako wo durje křapasche a šabšyscha, kať Šanka psches šstwu t durjam běšesche jej woczinicž, wona šabu, so je mokra, špróžna a hłodna.

„Maczi“, sawoła Šanka, přjedy hacž běšche macž do šstwy nuts, „ja šym wopht měla. Knjeni tu běšche — wěcže, ta czorna, kiž tón křičiž kupi — a wěcže a pohladajče, maczi!“ — Lejna kaž prosta štejesche.

„Khosej, maczi! a rajš! A maczi, pohladajče: Ššlowki a maczi, pomyšlesche šebi“ — jejne woblicžto šo šwěcžesche —

„tón sbožnik nam to wschitto póscjele, dofelž ma naš lubo. Maczi, pomyšleče šebi!“

Wone šu hluboše saczucza człowsteje wutroby, kotrej džezjo šapšchijecž njemóže. Šanka šapšchijecž njemóžesche, šajka bēšche macž džiwna. Wona ležesche na kolenach a plakasche, kaž móhla šo jej wutroba štamacz.

Šhwiltu Šanka š měrom a nastróžena stejesche, potom macž ša šuknju torhasche: „Maczi, wještelcze šo tola — wschitto je ša naju — telko! — Nētš móžemoj šo najēšč, niž wěrnó maczi? Tón Šnješ Šesuš je dobry — jara dobry! Š telko mamoj! Šohladaječe jeno!“

„Tón Šnješ Šesuš je dobry!“ šheptasche Šejna, „šamo pscheczimo hrēšchnikam, kiž šu na Šoha šabyli.“ Na to džēšču hubu da.

„Šlejczje, maczi, nētšo šo škóncžnje šobu wještelicze!“
(Škóncženje.)

Wšhelake š bliska a š daloka.

Wjele džaka a pschipošnacza šašluži nowy škutt šhēžoroweje prawdošcže. Šhēžor je nowy porjad wudžetacz daš, po kotrymž móža šo wojazy na šwojich pschedstajenyh wobczježowacz. Šrijedy mějesche šo wojat, kiž by šchindu cžerpik, pola šeldwebla wobczježowacz a tón mějesche wobczježowanje dale dacž. Nētš móže šo wojat hnydom pola hetmana a jeli šo šo wobczježowanje pscheczimo tutemu wobroczi, pola bližicheho wyschšicheho offizjera wobczježowacz. Še nadžija šo na tutym pucžu wjele hrošneho šrijudowanja wojakow bóle na šwētšo pschindže. Šudže šo kóždy podoffizēr a offizēr nētš prawje na šedžbu wšacz. Kaž je šo štašo, wojakow po njeczłowškim waschnju bicž a draczowacz.

Šranzowošo šu ša šwojeho šrešdenta šrijedawšicheho ministra wušwolili. Wón řeka Šasimir Šerier a je šebi hižo šrijedy šhwalbu šašlužit dla šwojeje prawdošcže a šwojeje šrutošcže pscheczimo anarchištam. Daj to Šoh, šo wón jako šwoju najwjetšču pschibšuchnošč tu pschipošnawa, šwojemu šraje šnutschowny a šwonšowny mēr šdžeržecž.

Šrijedžu 17. junija bu w Šipsku-Šindenawje šozialdemokrat pohřejbany. Šolporteur Šaubert. Šiches mēru wjele człowjekow, hješ nimi jara wjele žonow a holzow bē šo š pschemodženju na hašach a w blifšoczi šerchowa šesčšo. Šo šasanju šozialdemokratišicheho nawjednika bu jandžel na cželnym wosu šrijecž wšaty. Na šerchowje stejesche wjele pschemodžerjow wokošo rowa š palazyimi žigarami: jedyň cžišny šamo šwoju žigaru do rowa. Wješ žaneje šwjatocznoščje bu šaschēž dele pušchčzeny. Šako rownyřer wēnz, kiž bē šobu do rowa daty, šašo won wša, našta šhromadna šara a hrošne šwarjenje. Nētšotre šłowa buchu řeczane, pschi šotrychž kaž w šozialdemokratiškej ludowej šhromadžišnje „bravo“ wošachu. — A to šu ludžo, kiž chžedža naš šbožownych cžinicž a wěrnú řejjotu pschinjecž!

Šlech je jow hišcže našpomnjene, šchtož „šoziališta“ nowiny Šarlinškich anarchištow pišaja. Wone dadža šo šaš šlyšecž: „Wny žadamy šebi cžaš šrošdnokhodženja a lošchtow a my nje-mēnimy jenož duchowne lošchty, ale tež cželne lošchty. Wny chžemy walenzpijerjow še šwēta pschinjecž a chžemy jich wučžicž, šo, hdyž picže woštajicž njemóžej, dnyřbja tola radšcho šrašne wino š drohich šchlenžow picž. Wny žadamy šebi wješela lubošcže, řejowanja a řjane pučžowanje, našich człowjekow abo řjanu draštu ša wšchēch a t. d.“ Še jeno njerošumliwje, šo šmedža šo šajše nješanibitoščje cžišcžecž.

Tón Šnješ je wjetšchi w wyšokošczi.

Šliško pschi šrijohu morja, hdyž šo žolmy na štašach šamaja a šwój šylny šhērlušch špēwaja, leži pohřejbnišcže; jedyň šu cžorne šchijžiti, kotrej na rowach šteja. Šluboka cžiščina wotpoczjuje na tym šamotnym měščje, na kotrymž je telko droheho šymjenja wēcznoščje wušhšeho. — Šusto wšchaf hrimot šylny a móžny, haj šajki, šo móhlo człowjekej šłowo psalmišty do myšłow pschincž: „Še žolmy w morju šu wulke a šchumja hrošnje a derje temu, kiž móže w wješolej mēře pschistajicž: Tón Šnješ paš je hišcže wjetšchi w wyšokošczi!“

Šēšche mērný lubošny džej, rano šaše, jako šam młody muž pomošu šorje šupasche, š jenemu rowej pschistupi a hdyž

bēšche wyšoki, bēty marmorowy šchijž š rōžemi wošwik, šo pschi rowje pohny.

„Šilža, moja Šilža“, šheptasche wón a šluboka šrudoba jeho wutroby woczji še šylšami napjelni. Ššched lētom, psched jenicžkim řótkim lētom, šaš bēšche wón tehdom šajki šbožowny byš, šajki bohaty, jako bēšche ju mēš, Šilžu, šwoju młodu žonu. Šłako njedžel bēšchaj w tej cžichej wješzy byšoj, šo byšchaj šebi šaš poknje šwojeho šboža wēdomnaj byšoj a šaš šhēšje bēchu šo dny minyše!

„Šwaltero“, bēšche wona jedyň džej šrajika, jako pschi šrijohy stejeschaj pschi njemēřjazyň morju. „Šwaltero, mój šmój šaš šbožownaj! Šdy psches naju žiwjenje šajše žolmy pschindu?“ Šwón bēšche nastróženy na nju pohladaš. „Šenje, šo nadžijam, Šilža! Šaš na šajše myšle pschindžesč? Šrijecž š nimi, — ja jo njemóhš šnjescž!“

Duž bēšche wona došho na nješo hladaša: „A ty by jo tola šnješ, lubowany, pschetož tón Šnješ w wyšokošczi je wjetšchi hdyžli wšchitte morjaze žolmy, — njemēřiš ty to?“

Šwón šo na kóžde šłowo dopomni, haj jemu bēšche, kaž by jejny hłoš šlyšchal a cžejšo š dnyřuju w šórkej bološczi šebi ruzy hješ woczji džeržesche.

Šši dny po tym bēšchaj pschi šrašnym škóncžnym šwētše won jēšoj, daloko won na morjo, wješelaj a šbožownaj kaž džēščji a potom bēšche na došo wšchor pschichoš a žolmy bēchu šchumjo šóžicžku pschifryše a do šlubiny šorhnyše. Šwona; dnye buschaj wumoženaj, ale Šilža, jeno šo by wumřjela. Š, šaš bēšche šo won bēžiti a cžerpik!

„Šwaltero“, bēšche wona cžišche šrajika, „wbohi, lubowany Šwaltero, wēš nētšo? Šolmy w morju šu wulke a šchumja hrošnje, ale —“ a wona nutryje prošcho na nješo hladašche, a wón móžesche dale šrajicž, hdyž tež še šylšami a š šórkej šrudobu: „ale tón Šnješ je wjetšchi w wyšokošczi.“

„Šeriš to nētšo, lubowany?“ a dofelž jenož šimasche, dofelž řeczecž njemóžesche, duž bēšche štare, šbožowne šmēškotanje jejne woblicžo pschekrašniko a woblēdnjenej hubje šheptaschtej: „Šaj, wón je wjetšchi, jemu budž džak!“ Ššotom bēšche wušnyša — řunje psched lētom!

A wón? — Šwón ruzy štyšny, hdyž šebi na to wšchitto myšlesche a jeho woczji šo wot morjazyň žolmow š temu Šnješej w wyšokošczi pošbēhnyšchtej, kiž je šylny, wulki a móžny a niž jenož jeho řt, nē, tež jeho wutroba prošesche: „Šudžmy šcžerpliwi w cžēšnoščji!“

Wšhelake š rošpominanju.

Kaž wojazy najlēpje w pschitomnoščji šwojeho šgenerala wojuja a šchulerjo šu najpilnišchi pschi šwojich řnihach, šaš my, hdyž šmy psched woczomaj našcheho Šoha živi, najbóle ša tym štejimy, jemu šo špodobacz. Šžim hušcžišcho šebi tešo Šnješa wobhladamy, cžim bóle pošnajemy, šo žana šlužba šwjata došč ša šajkeho Šoha, šajkiž wón je, byčž njemóže.

* * *

Šřech je hubjeny wušen, pschetož wón pschēžo šwoje šwarjenje šapali.

Lubi Šserbja a Šserbowki! škladujcže dary ša Šserbški Macžicžny Dom a jeho řhofejownju!

„Šomhaj Šoh“ je wot nētka niž jenož pola řnjefow duchownych, ale tež w wšchēch pschedawarňjach „Šserb. Šlowin“ na wšach a w Šudyščinje doštacž. Na šchtwóřč lēta placži wón 40 ny., jenošliwe cžišla šo po 4 ny. pschedawaju.